

защото мъчно се забелязватъ. Особено тѣзи, които живѣятъ въ голитѣ, пѣсѣчни пустини. Горната страна на такива гущери е обагрена като глината, пѣсѣка, или въобще като почвата, на която тѣ живѣятъ. Така тѣ се запазватъ отъ птицитѣ и змиитѣ, които всѣкога сж готови да налапатъ гущера, който е съвсемъ беззащитно животно. А кжде да се скрие въ голата пустиня? Нѣма друго срѣдство за клетото животно освенъ да се закрати на едно мѣсто и, благодарение на украската си, да стане невидимо срѣдъ пѣсѣка. Обаче, тази предпазителна украска има и своитѣ неудобства. Какъ може единъ гущеръ да намѣри другъ сжщо такъвъ, когато и двата сж невидими? И тукъ природата е намѣрила срѣдство — и това срѣдство е пакъ опашката. Опашката на тѣзи пустински гущери, за които е дума, наречени гущери — кржглоглавки, отгоре, както и цѣлото имъ тѣло, е обагрена като пѣсѣка — сиво-пепеляво, но отдолу по опашката има напрѣчни широки ивици, едни боядисани ясно-червено, а други — мастилено-черно. Когато кржглоглавиятъ гущеръ лежи спокойно, той издига нагоре опашката си, която на сиво-жълтия пѣсѣкъ стърчи като пѣстро байраче и се вижда доста отдалечъ.

Интересна картина представятъ пѣсѣчните хълмове изъ степитѣ, кждето живѣятъ много такива гущери — кржглоглавци. Като се спрете близо до такъвъ хълмъ, вие ще видите предъ себе си сиво-жълтия пѣсѣченъ склонъ, по който тукъ-тамъ стърчатъ пѣстритѣ опашки на гущеритѣ съ ясно-червенитѣ ивици. Самитѣ гущери вие не забелязвате, понеже тѣлото имъ се слива съ пѣсѣка. Виждатъ се само опашкитѣ, които се клатятъ, движатъ се отъ едно мѣсто на друго и сегисъ-тогисъ изчезватъ. По-